

РЕШЕНИЕ

№ 811

гр. Варна, 10.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 18 СЪСТАВ, в публично заседание на десети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Йоана Н. Вангелова

при участието на секретаря Антоанета Ив. Димитрова
като разгледа докладваното от Йоана Н. Вангелова Гражданско дело № 20223110108693 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявени са обективно съединени осъдителни иски с правно основание чл. 441 ГПК във вр. с чл. 49 ЗЗД.

Ищцата Г. С. М. твърди, че с влязло в сила решение по гр. д. № 1216/2020 г. по описа на ВРС са уважени предявени от И.В.Н. срещу нея иски и е осъдена да му заплати разноски в производството. Излага, че на 05.07.2021 г. заплатила на ищеца присъдените разноски по посочената от него банкова сметка. Няколко дни след извършване на превода била уведомена, че сметката е закрыта и парите ѝ били върнати. Това наложило сумите да бъдат изпратени чрез „Easy Pay“, за което Н. бил уведомен посредством Телепоща. Така, на 08.07.2021 г. тя превела в полза на И.В.Н. следните суми: сума в размер на 409.74 лв., от които 312.80 лв. – главница и 53.84 лв. – разноски по гр.д.№ 1216/2020 г. и 43.10 лв. – лихви за периода от 26.02.2020 г. до 05.07.2021 г.; сума в размер на 330 лв. – разноски по гр.д.№ 1216/2020 г. Уведомлението за извършения превод било доставено на 14.07.2021 г. на адреса на Н. и получено от неговата майка. На 11.12.2021 г. Н. лично в офис на представител на „Изипей“ АД получил преведените от ищцата суми. Въпреки това той се снабдил с три изпълнителни листа по делото, а именно: № 263950/19.07.2021 г. за сумата от 312.80 лв., № 260064 /17.01.2022 г. за сумата от 53.84 лв и № 260111/25.01.2022 г. за сумата от 330.00 лв. Въз основа на тези изпълнителни листи били образувани съответно изп. дело № 20213110408107 /образувано на 26.07.2021 г./, изп. дело № 20223110408017 /образувано на 21.01.2022 г./ и изп. дело № 20223110408027 /образувано на 04.02.2022 г./.

Ищцата сочи, че задълженията, предмет на принудително изпълнение по изп. дело № 20223110408017 и изп. дело № 20223110408027, са заплатени

преди тяхното образуване. Заявява, че след получаването на покана за доброволно изпълнение чрез процесуалния си представител подала възражения по двете изпълнителни дела, с искане те да бъдат прекратени поради заплащане на сумите преди образуването им. В крайна сметка изпълнителните дела били прекратени с постановления на съдебния изпълнител съответно от 14.06.2022 г. и от 24.06.2022 г. Въпреки това на 21.06.2022 г. съдебният изпълнител изтеглил от сметката на ищцата сумата от 223.60 евро, равняваща се на 437.33 лева, по изп. дело № 20223110408017 и сумата от 363.15 евро, равняваща се на 710.25 лева, по изп. дело № 20223110408027, като сумите не са върнати до датата на предявяване на исковете. Счита, че събирането на сумите се явява незаконосъобразно изпълнително действие, доколкото изпълнителното производство е прекратено поради извършено преди образуването му плащане.

Поддържа, че тъй като държавните съдебни изпълнители се назначават от министъра на правосъдието, именно М.п. следва да отговаря за претърпените от нея имуществени вреди вследствие на осъществено незаконосъобразно принудително изпълнение.

Отправя искане до съда за осъждане на ответника М.п. да ☐ заплати следните суми:

1) сумата от 437.33 лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди, причинени вследствие на незаконосъобразно принудително изпълнение по изп. дело № 20223110408017 на СИС при ВРС, ведно със законната лихва, считано от 21.06.2022 г. до окончателното изплащане на задължението

2) сумата от 710.25 лева, представляваща обезщетение за имуществени вреди, причинени вследствие на незаконосъобразно принудително изпълнение по изп. дело № 20223110408027 на СИС при ВРС, ведно със законната лихва, считано от 21.06.2022 г. до окончателното изплащане на задължението.

Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК, ответникът е депозирал писмен отговор, в който навежда доводи за неоснователност на предявените искове.

Излага, че на 24.01.2022 г. в СИС при ВРС е образувано изп. дело № 20223110408017 въз основа на изпълнителен лист, издаден в полза на И.В.Н. на 17.01.2022 г. по гр. д. № 1216/2020 г. на ВРС, а на 08.02.2022 г. било образувано изп. дело № 20223110408027 въз основа на изпълнителен лист, издаден в полза на И.В.Н. на 25.01.2022 г. по гр. д. № 1216/2020 г. на ВРС. С молбите за образуване на изпълнително производство взискателят отправил искане за налагане на запор върху банкови сметки на длъжника, както и да му се присъдят сторените разноски по изпълнителното дело. С образуване на делата са наложени запори върху банковата сметка на ищцата. Изп. дело № 20223110408017 е прекратено на основание чл. 433, ал. 1, т. 1 ГПК с постановление на съдебния изпълнител от 14.06.2022 г., влязло в сила на 07.07.2022 г. Изп. дело № 20223110408027 е прекратено на основание чл. 433, ал. 1, т. 1 ГПК с постановление на съдебния изпълнител от 24.06.2022 г.,

влязло в сила на 16.07.2022 г. Преди влизане в сила на постановленията за прекратяване по изпълнителните дела са постъпили процесните суми в изпълнение на наложените запори. Ответникът поддържа, че към датата на постъпване на сумите делата са били висящи и действието на запорите не е било отпаднало. Излага, че до длъжника са изпратени съобщения за постъпилите суми въз основа на наложените запори, като същият е уведомен, че сумите ще му бъдат върнати след влизане в сила на постановленията за прекратяване. Заявява, че на 20.07.2022 г. сумите са върнати по сметка на длъжника. Предвид изложеното намира, че не е налице вреда и липсва правен интерес от иска.

Поддържа, че не са налице незаконосъобразни действия на съдебния изпълнител, които да представляват основание за ангажиране на отговорността на М.п.. Оспорва наличието на елементите от фактическия състав на непозволеното увреждане. Поддържа, че процесуалните действия на ДСИ по налагане на запор и последващото прекратяване на производството са изцяло законосъобразни. Навежда доводи, че съдебният изпълнител не може да откаже да приложи посочен от вискателя изпълнителен способ върху секвестрируемо имущество на длъжника. Заявява, че наложените запори са могли да бъдат вдигнати едва след влизане в сила на постановленията за прекратяване на изпълнителните дела. Излага, че сумите не са изтеглени от ДСИ К., както се твърди в исковата молба, а са превени от банката в изпълнение на действащите към момента на превода запори. Твърди, че липсва вреда, тъй като сумите са възстановени на ищцата. Оспорва наличието на причинна връзка между твърдените противоправни действия и вредите.

Поради така изложените съображения моли предявените искове да бъдат отхвърлени, както и да му бъдат присъдени разноски.

С Определение № 14017/14.12.2022 г. в качеството трет о лице-помагач на страната на ответника М.п. е конституирана Д. Н. К..

Последната изразява становище за неоснователност на исковите претенции.

Счита, че е безспорно между страните, че по молба на И.В.Н. срещу Г. С. М. са образувани двете посочени в исковата молба изпълнителни дела, като и по двете дела с образуването им по изрична молба на вискателя е наложен запор върху банкови сметки на длъжника, а впоследствие и двете производства са прекратени на основание чл. 433 ал. 1 т. 1 ГПК след постъпването на доказателства за заплащането на сумата преди образуване на изпълнителното дело. Заявява, че процесните суми са постъпили по двете дела след прекратяването им, но преди влизане в сила на постановленията за прекратяване. Счита, че предпоставка за ангажиране отговорността на М.п. е наличието на вреда, която е настъпила в резултат на процесуална незаконосъобразност на изпълнителни действия. Поддържа, че в случая не е налице процесуална незаконосъобразност на предприетите изпълнителни действия, доколкото делата са прекратени и удържаните суми по тях са върнати след настъпването на законовите предпоставки по чл. 433 ал. 3 ГПК. Поради изложеното счита и че евентуални регресни претенции на М.п. срещу

нея биха били също неоснователни.

В съдебно заседание ищецът, чрез процесуалния си представител, признава, че претендираните суми са възстановени. Изразява становище, че следва да му бъдат присъдени сторените по делото разноски, доколкото плащането е извършено след подаване на исковата молба. Поддържа, че изпълнителните дела не са своевременно прекратени въпреки представянето на доказателства за погасяване на вземанията по двата изпълнителни листа.

Ответникът оспорва исковете на наведените с отговора на исковата молба основания.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и обсъди доводите на страните, приема следното от фактическа и правна страна:

Неоснователни са доводите на ответника за недопустимост на исковете, доколкото въпросът за възстановяването на претендираните вземания касае основателността, а не допустимостта на исковете.

Съгласно чл. 441, ал. 1 ГПК частният съдебен изпълнител отговаря при условията на чл. 45 от Закона за задълженията и договорите за вредите, причинени от процесуално незаконосъобразно принудително изпълнение. За същите вреди, причинени от държавния съдебен изпълнител, отговорността е по чл. 49 от Закона за задълженията и договорите. Фактическият състав на отговорността по чл. 441 ГПК включва следните юридически факти: претърпени вреди вследствие на предприетото принудително изпълнение, както и наличието на причинна връзка между вредите и процесуално незаконосъобразно поведение на съдебния изпълнител.

По делото не съществува спор по фактите, а именно – че срещу ищцата са образувани изп. дело № 20223110408017 и изп. дело № 20223110408027 по описа на СИС при ВРС по молба на И.В.Н., които впоследствие са прекратени на основание чл. 433, ал. 1, т. 1 ГПК поради погасяване на вземанията, предмет на принудително изпълнение, преди образуване на изпълнителните производства. Не е спорно и че по двете изпълнителни дела са наложени запори върху банковата сметка на Г. М., въз основа на които процесните суми са преведени от банката по сметка на съдебния изпълнител. Посочените обстоятелства се потвърждават и от събраните по делото писмени доказателства – преписи от двете изпълнителни дела.

Видно от съдържанието на молбите за образуване на изпълнителните дела, още с подаването им взискателят И.В.Н. е посочил начин на изпълнение – запор върху банкова сметка на длъжника в „Централна кооперативна банка“ АД. Потвърждава се и изложеното от ответника, че процесните суми са постъпили по изпълнителните дела преди влизане в сила на постановленията за прекратяването им /съответно на 07.07.2022 г. и на 16.07.2022 г./.

От съдържанието на двете изпълнителни дела се установяват и следните обстоятелства:

С молба от 07.03.2022 г. по изп. дело № 20223110408017 /л. 19 от изп.

д./ длъжникът Г. М. е заявила, че е погасила вземането по изпълнителния лист преди образуване на изпълнителното производство, като е представила писмени доказателства – разписки, подписани от служител на „Изипей“ АД. Тъй като съдебният изпълнител е счел, че същите не съставляват годни доказателства за извършено плащане преди образуване на делото, с постановление от 12.04.2022 г. /л. 33 от изп. д./ е отказал да го прекрати. Постановлението не е обжалвано.

С молба от 12.04.2022 г. /л. 37 от изп. д./ допълнително е представено удостоверение, издадено от „Изипей“ АД, съгласно което сумата по представената с предходната молба разписка е получена лично. С постановление от 10.05.2022 г. /л. 41 от изп. д./ съдебният изпълнител отново е отказал да прекрати изпълнителното дело поради липсата на годни доказателства за получаване на сумата от вискателя. Липсват доказателства постановлението да е обжалвано.

С молба от 25.05.2022 г. /л. 51 от изп. д./ длъжникът е направил искане за изискване от „Изипей“ АД на разписката за извършения в полза на вискателя паричен превод, като още на следващия ден молбата е уважена.

На 06.06.2022 г. по са постъпили изисканите от съдебния изпълнител писмени доказателства /л. 55 и сл. от изп. д./, като на 14.06.2022 г. изпълнителното производство е прекратено /л. 66 от изп. д./.

Изп. дело № 20223110408027 се е развило по сходен начин. На 19.05.2022 г. длъжникът е депозирал молба за прекратяването му, към която е приложено удостоверение от „Изипей“ АД, в което е отразено, че Г. М. е превела в полза на И. Н. сума в размер на 330 лева, получена лично на 11.12.2021 г. /л. 32 от изп. д./.

На 25.05.2022 г. длъжникът е сезирал съдебния изпълнител с молба за изискване от „Изипей“ АД на подписаната от вискателя разписка за горната сума. Това е сторено въз основа на постановление от 26.05.2022 г. /л. 36 от изп. д./.

След постъпването на изисканата разписка изпълнителното дело е прекратено с постановление от 24.06.2022 г. /л. 51 от изп. д./.

Чл. 433, ал. 1, т. 1 ГПК предвижда като основание за прекратяване на изпълнителното производство извършеното преди образуването му плащане на сумата по изпълнителния лист. За да бъде прекратено изпълнителното дело, длъжникът следва да представи доказателства за плащането, които да отговарят на изискванията на процесуалния закон, а именно – разписка от вискателя, надлежно заверена, или квитанция от пощенската станция, или писмо от банка, от които се вижда, че сумата по изпълнителния лист е платена или внесена за вискателя преди образуване на изпълнителното производство. Не е предвидено задължение на съдебния изпълнител служебно да събира доказателства, в случай че длъжникът се позовава на чл. 433, ал. 1, т. 1 ГПК. Процесуалният закон изхожда от логиката, че длъжникът има интерес от прекратяване на изпълнителното производство, поради което именно той следва да прояви активност за установяване наличието на основанието по т. 1. При това именно длъжникът би следвало да разполага с

доказателствата за извършеното погасяване на задължението.

Настоящият съдебен състав намира, че първоначално представените от ищцата документи в подкрепа на твърденията ѝ, че е извършила доброволно плащане преди образуването на изпълнителните дела, не съставляват годни доказателства по смисъла на чл. 433, ал. 1, т. 1 ГПК. Такива са постъпили едва след изискването им от съдебния изпълнител по молба на длъжника. Своевременно след постъпването на подписаните от вискателя разписки съдебният изпълнител е прекратил изпълнителните дела. Изрично чл. 433, ал. 3 ГПК предвижда, че наложените запори се вдигат след влизане в сила на постановлението за прекратяване. Преди този момент не съществува основание за отпадане действието на запора. Предвид всичко изложено и доколкото процесните суми са постъпили по изпълнителните дела преди влизане в сила на постановленията за прекратяване, не може да се приеме, че е налице процесуална незаконосъобразност на извършените от съдебния изпълнител действия. В този смисъл не са налице предпоставките за ангажиране отговорността на ответника по реда на чл. 441 ГПК.

Допълнително следва да се отбележи, че претендираните суми са изцяло възстановени на Г. С. М. след образуване на настоящото исково производство, което обстоятелство съдът е приел за безспорно и ненуждаещо се от доказване в отношенията между страните в първото по делото заседание. В този смисъл не е налице и претърпяна вреда, която да подлежи на обезщетяване.

По разноските:

Предвид изхода на делото и съобразно отправеното от ответника искане на последния следва да бъдат присъдени сторените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, на основание на осн. чл. 78, ал. 3 и 8 ГПК.

На ищеца не се следват разноски за производството, тъй като причина за отхвърляне на исквете е не извършеното в течение на производството пълно погасяване на претендираните суми, а липсата на основание за ангажиране деликтната отговорност на ответника по чл. 441 ГПК.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от Г. С. М., ЕГН *****, с адрес: гр. *****, срещу М.п., с адрес: гр. *****, обективно съединени осъдителни иски с правно основание чл. 441 ГПК във вр. с чл. 49 ЗЗД, както следва: за сумата от **437.33 лева /четиристотин тридесет и седем лева и тридесет и три стотинки/**, представляваща обезщетение за имуществени вреди, причинени вследствие на незаконосъобразно принудително изпълнение по изп. дело № 20223110408017 на СИС при ВРС, **ведно със**

законната лихва, считано от 21.06.2022 г. до окончателното изплащане на задължението; за сумата от **710.25 лева /седемстотин и десет лева и двадесет и пет стотинки/**, представляваща обезщетение за имуществени вреди, причинени вследствие на незаконосъобразно принудително изпълнение по изп. дело № 20223110408027 на СИС при ВРС, **ведно със законната лихва**, считано от 21.06.2022 г. до окончателното изплащане на задължението.

ОСЪЖДА Г. С. М., ЕГН *****, с адрес: гр. *****, **ДА ЗАПЛАТИ** НА М.п., с адрес: гр. *****, сумата от **100 /сто/ лева**, представляваща извършени по делото разноси за юрисконсултско възнаграждение, **на основание чл. 78, ал. 3 и 8 ГПК.**

Решението е постановено при участието на Д. Н. К., ЕГН *****, с адрес: *****, в качеството на трето лице-помагач на страната на ответника М.п..

Решението подлежи на обжалване пред Варненски окръжен съд в двуседмичен срок от съобщаването му.

Съдия при Районен съд – Варна: _____